

ШКОЛСКИ ЛИСТЪ.

Одъ овога листа излазе свакога месеца по четири брѣн. —
Цена му е на год. 4 ф. на по године 2 ф. на четвртъ год. 1 ф. а. пр.

БРѢЙ 31. У Новоме Саду, 21. Августа 1861. ГОД. IV.

Литургичный Катихисисъ.

О светимъ сосудима, стварма къ Богослужению потребными.

(Продужень.)

Шта е дарохранишелница?

Ковчежиѣ или кивотъ на сохранение светы дѣрова ради причешѣа болесны, и ради *преѣосвеѣене литургие*, называ се дарохранишелница, као што е споменуто у глави другой. Овай освеѣеный сосудъ есть на подобие едне чаше или на подобие мале цркве са покриваломъ, зато, да би освеѣени дари неповредили се, и стои застрѣтъ на самомъ престолу.

Шта е крстъ?

Св. крстъ есть знаменѣ нашегъ спасения, и зато свакий християнинъ треба предъ очима да има као силу Божию; онъ е дужанъ на свакомъ сосуду изображень быти, а нарочито на светой трапези стаяти мора, као орудие страсти Христове, ерѣ безъ св. крста никакво богослужение чинити се не може. Тай св. крстъ изображава *распяшие Христово*, и то по обычаю восточне цркве, не изрезанъ, но молванъ или фино одъ дрвета изсеченъ быти има.

Шта е Евангелие?

Евангелие называ се кнѣига, у коемъ се слово Божие новогъ завета одъ четири Еваггелиста, Матеа,

Марка, Луке и Иоанна написано садржи. Св. Евангелие изображава самогъ Господа Исуса Христа живе-
ћегъ и говорећегъ, и на престолу приеносущногъ; и
зато што е у најболѣмъ почитаниу драгоцѣно и пре-
бромъ оковано има быти.

Шша е кадилница?

Кадилница естъ сосудъ, у комъ се благовонный
тамянъ сажеше, и значи такођеръ гробъ Христовъ,
„во гробѣ плотски,“ а гвозђе или сребро, тѣло нѣго-
во, углѣвлъ душу, а ватра божество, дымъ пакъ одъ
тамяна благовонный мирисъ тѣла Спасителѣва, т. е. а-
ромата коима су благочестиве жене Мироносице тѣло
му помазале.

Зашто се кади шамлянѣмъ по цркви?

Кађенѣ благовонногъ тамяна изъ многи узрока бы-
ва, а ово е:

1. За изјавити желю нашу, да бы молитва наша,
коя по падениу ние могла безъ ходатая Христа сына
божиегъ узићи на небо, садъ заступанѣмъ нѣговимъ,
као кадило исправила се, и као дымъ у врхъ летећи
возноси се ка Господу Богу, ерѣ и псалмопевацъ мо-
лећи се Господу говори: „Да исправитса молита моя,
иako кадило предъ тобою“ т. е. као што дымъ свой-
ственно пенѣ се горе, тако и молитве наше, које се у
време богослужения творе, да се попну предъ пре-
стољъ божий, и нама божию милость исходатай-
ствую.

2. За изјавленѣ тога, што ангели молећимъ се
людма при свакомъ каденю молитву свою узносе Бо-
гу, по реченому: „и други аггелз приде, и ста предъ
олтаремз имѣа кадилницѣ златѣ“ и пр. Апок. 8. 3.

3. И зато се кади, што мы каденѣмъ означавамо
чистоту наше душе и срца као мисленогъ вертепа, у

космъ мы сакрушаваюћи нашу совѣсть обиталище св. Духа, устроявамо, и кадећи св. храмъ, призивамо га да изливъ благодать свою на насъ, као што е на свете апостоле у време Пятдесятнице излио, по ономе: „излию ѿ дѣха моего на всакѣ плоть.“

4. За подражание старозаконогъ обрета; самъ е Богъ заповедио кадило приносити; „да кадитъ Ааронъ надъ кикотомъ думіамомъ и пр. Исход. 3. 7.“

5. Во образъ божествене славе: „и покадитъ Ааронъ надъ кикотомъ думіамомъ, — и покри облакъ скинію, и слави господни исполниа скиніа“ Исход. 40 с. 34. и 3. цар. 8. 11.

6. При свакомъ каденю света места и ствари чествую се а престојеће освећаваю се.

7. Каденъ истогъ тиміамомъ збогъ чега се Господъ почитуе, налаже црква света по 3. правилу апостолскомъ, іоштъ нзъ почетка Християнства изданомъ.

8. Каденъ на св. литургиа осимъ найвећегъ и найдубльгъ страхопочитания у тайномъ изображеню, означава оне даре, кое при рођеню Христовомъ т. е. три цара принели есу, и онай благовонный мирисъ, показыва чисту молитву, и савршенъ благій дѣла, изъ кои благовоние изилази. 2. Кор. 2 15.

(Продужиће се.)

Свећа у тами и у сумраку.

(Продуженъ.)

Хайдемо далъ. Башъ и онда, кадъ бы се я увѣрио, да ты вѣрно извршуешъ све дужности грађанина, родителя, супруга, сыва, друга, іоштъ и онда бы я теби рекао, да све то іоштъ ние доста!

Ние доста за то, што на небесима живи Богъ
 кой е тебе створио, кои те чува, кои жели тебе учинити за навѣкъ среѣнымъ, и кои е теби дао законъ. Па съ тога имашъ ты іоштъ едну дужность, коя превазилази све оне остале, а то е дужность почитания, побожности, благодарности, любви, преданости и молитве къ Богу найсавршениемъ существу. Те дужности су важне, іоштъ важниѣ, негъ оне што ихъ имашъ къ своимъ ближњима. Никада се оне не меняю ма ты у комъ предѣлу свѣта и ма у каквимъ околностима живио, свагда и у свако време дужанъ ситы вѣровати у Господа Бога, дужанъ си ухвати се у нѣга, благоговѣти предъ нѣимъ, благодаранъ му быти, нѣга више свега любити, и нѣму се молити!

Но ты велишь; я самъ добаръ, и немогу себи ништа пребацити!

Тако неможе за себе говорити човѣкъ кои е неблагодаранъ. А ты си врло неблагодаранъ према Богу, за то што си нѣга сасвимъ заборавио. Онъ е твой отаць; одъ нѣга си ты получио животъ, разумъ, човеческо достоинство, здравлѣ и земаљска блага; онъ е створио овај свѣтъ теби на ползу и на радость, онъ е спремио за тебе неисказано блаженство на небу, онъ е твой Господъ и господаръ; онъ ти е готовъ опростити твоя сагрешеня; онъ е дуготрпелливъ и многомилостивъ; онъ любви тебе особито! Па чиме ты враѣашъ нѣму за сва та добра? — Ты нѣга нелюбишь, ты га непочитуешь; ты у хладномъ срдцу своѣмъ подранюешь пуге мисли кое измислише противници божи, да бы себе ослободили одъ покорности къ Богу. Да, ни не само неслужишь Богу, него іоштъ презирешь и друге кои нѣму служе, изсмеявашъ и ругашъ се вери и оныма, кои по нѣой живе! — Безумный, неблагодарный ядныи човѣче! И ты іоштъ смешъ

рећи: Я самъ добаръ, я немамъ шта себи пребацивати!“ — и мислишъ да испуњавашъ свое дужности!

Немой се дуже варати, признай болъ да ти се чини тешко иго вѣре, па желећи се нѣга опростити, измыслио си нѣкакво невѣрие, кое ты вѣромъ поште-нога човѣка зовешъ. Вѣра е твоя гола, праздна рѣчь еъ коіомъ желишъ предъ людма сакривати свое сла-бости, и заблуѣненя, коя изцѣлити може само еднавѣ-ра християнска. Твоя вѣра можда е кадра единоми-сленике твое одъ човечие казни сачувати, алъ ихъ ние кадра у царство небесно довести.

6.

„Чинити добро ближњима — то е

моя Вѣра.“

Чинити ближњима добро, — то е прекрасно дѣ-ло. Башъ томе дѣлу и учи Християнска вѣра; то за-повѣда она одма после прве свое заповѣди. Возлюби-ши Господа Бога твоего всѣмъ сердцемъ твоимъ..... сіа естъ первая и болшая заповѣдь. Вторая же по-добна ей: Возлюбиши искреннаго твоего, яко самъ себе. Въ сію обую заповѣдію весь законъ и пророци висатъ, (Мат. XXII, 37. 39, 41.)

Ето у чему се састои нравственна страна праве вѣре. А у тебе драги мой, по твоимъ властитимъ рѣчма, сва се вѣра састои само у добротинству къ ближњима.

Да може човѣкъ добро ићи, мора онъ имати двѣ ноге. Исто тако, ако хоѣмо да наше дужности на земљи точно испуњимо, и царство божие заслужимо, то смо дужни обадве оне велике заповѣди испуњавати. Любити Бога свимъ ердцемъ своимъ, а ближњѣ-га, као себе самога.

Друга ова заповестъ редко се испуњава тамо, гдѣ

се прва недржи. Само Християни, кодъ коихъ се любовъ ближњима оснива на любви къ Богу, кадри су любви право, дѣятелно, чисто и постоянно.

Ко су највећи добротвори човеческога рода? Люди кои Бога любе! — Одкуда посташе они добротвори, ко ихъ упути да граде задужбине? Вера Христова то учини! — Коя се добротворна заведенија удобромъ станю налазе и дуго постове? Она, коя основа Христова Вѣра.

Ко е подигао болнице? Ко прима и одрание сиротну дѣцу; ко се стара за слабомоћне старце, и за страдалнике? Ко е побуђивао люде да подижу и држе добротворна заведенија јоштъ у она времена, кадъ е духъ времена силне препоне дѣлу томъ на путъ стављао? Ко е уобште уредио сва многоразлична заведенија ради спасителнога живота како тѣлеснога тако и душевнога? Све е то урадила Вѣра Християнска.

А християнска вѣра производи сва та добротворства изъ любви къ Богу, коя е најячи темель, и најчисти изворъ любви къ ближњему, као што рече возлюблени ученикъ Христовъ Јоаннъ: ѿ семъ вѣмъ, яко любимъ чада Божја, егда Бога любимъ.

Ние дакле чудо, што се у Християнскомъ животу најчешће и најрадје говори о човеколюбию, о братској любви, о стараню за сиромаше.

Где међу Християнима нема овыхъ добрыхъ дѣла, тамо нема ни праве вѣре, ни Християнскогъ живота; такви люди зову се само Християни, али су управо незнабожци и гори одъ глупыхъ поганика. Ни еданъ радъ не може бити безъ причине, а причина и најболъ побуђенъ къ братинској любви, свагда е била и бити ће любовъ къ Богу.

Не вѣруй, драги мой, онима кои ти кажу, да безъ любви къ Богу, може бити праве любви къ

ближњима. Безъ Спасителя и Господа нашега Исуса Христа, нема доиста праве, чисте, и постојане љубави къ ближњему. Ако се и нађе кои, што у име свога разума, а не Бога ради, добро чини, мотри само добро на нѣга, па ћешъ се увѣрити, да онъ при својме добротинству, предъ очима нема ползу ближњѣга, него своју какву себичну намѣру.

(Продужиће се.)

ПОПИСЪ БИБЛИЧНИХЪ ИКОНА,

кое се у нашимъ школама деца показую*)

А. Старый Заветъ.

1. Икона. Изгнание Адамово изъ Рая.
 2. Смрть Авелѣва.
 3. Потопъ.
 4. Ноева жертва;
 5. Зиданѣ куле вавилонске и раселѣванѣ народа;
 6. Авраамъ и три анѣла;
 7. Бежанѣ Лотово изъ Содомы.
 8. Жертва Авраамова.
 9. Исакъ благосиля Іакова.
 10. Браћа продаю преѣраснога Іосифа.
 11. Іосифъ се дае браћи познати.
 12. Како е Фараонова кћи Мойсея изъ воде извадити дала.
 13. Мойсей чини чудеса предъ Фараономъ.
 14. Прелазикъ Израилтяна преко црвенога мора.
- стубъ облачный, и потеря Фараонова.

*) Ово е по кнѣзи: Bilder zum Anschauungs Unterricht, Stuttgart: Schreiber u. Schill. Пописъ се ставля овде на захтеванѣ многихъ учителя, кои немачки незнаду.

15. Мойсей доноси заповѣди Божие са горе Синайске. (На таблици првой треба да е 4, а на другой 6 заповѣди; а на икони е вальда збогъ симетрије стављено на свакој по петъ. Ово бы требало да учитель самъ вешто поправи).

16. Бакарна змия кою подиже Мойсей на мотку;

17. Мойсеова последня молитва предъ смртъ и погледъ на землю обећану са горе Нававъ:

18. Честита сная Рутъ купи класъ на нъиви Воозовой, да свекрву свою зарани.

19. Анна и Елканъ предаю малога Самуила на службу Божию првосвештенику Илью.

20. Самуилъ помазуе малога Давида за цара Израильскогъ.

21. Давидъ и Голиаѣ.

22. Сиртъ Авесаломова.

23. Зиданъ цркве Соломонове.

24. Ровоама саветуе Самей Божій човекъ да не ратуе противу народа Израильскогъ и противъ Иероваама, и онъ га послуша и врати се съ войскомъ на трагъ, (Паралипоменонъ II, 11; 1—5).

25. Узлазакъ пророка Илие на небо, и пророкъ Елисей.

26. Чудо пророка Елисея, како умножава уль удовице, и избавля ню и нъну децу одъ немилостивога займодавца. (IV. царства, 4. 1—8.)

27. Пророкъ Исаия долази болестноме Езекии цару Юдейскомъ на му явля да уреди свою куѣу ерѣ же умрети; а пошто се овај помолн Богу и покоая, по другій путь му явля Исаия, волю Божию да же оздрави ти и јошъ 15 година живити. (Исаия, 38, 1—6.)

28. Пророкъ Даниилъ у лавовской ями. (Данил. 6. 16—23).

29. Товия съ анѣломъ Рафаиломъ, кодъ рѣке Тигра.

30. Јуда Макавей у Масифу кодъ Иерусалима износи свете књиге и одежде, и побуђуе народъ противу угибтателя. (I. Макав. гл. 3; ст. 45—50.)

Б. Новый Завѣтъ.

1. Благовести.
2. Рођењъ Исусово.
3. Мудраци источни кланяю се Исусу.
4. Двајастолѣтнѣй Исусъ у храму.
5. Крштенъ Исусово; *)
6. Исусъ тера продавце изъ цркве.
7. Разговоръ Исуса са Самаряномъ на студенцу!
8. Исусъ учи народъ са горе.
9. Исусъ исецѣлюе разслабљенаго кога крозь кровь унесе у собу (Луке 5. 17, 20.)
10. Младињъ у Навну.
11. Исусъ на мору у време буре избѣвля Петра, кои умало што се ние утопио быо. (Мат, 14. 22. — 33.)
12. Исусъ нарани 5000 люди.
13. Преображеня Христова.
14. Марія слуша проповедъ Исусову, а Марта се тужи што има много посла. (Евангелие што се чита на богородичне празнике. Лук 10 38 — 42.)
15. Христосъ благосиля малу децу.
16. Каѣнъ блуднога сына.
17. Милостивый Самарянинъ.
18. Воскресение Лазарево.
19. Улазакъ Исусовъ у Ёрусалимъ.
20. Тайна вечера.
21. Исусъ се моли Богу у Гетсимани; Петаръ Іаков

*) Иконе подъ 1. и 5. броемъ иису сасвимъ добре; зато место ни валя показати оне што су у цркви.

и Иоаннъ спаваю; Юда и войници съ буктињама и съ оружјемъ долазе.

22. Исусъ предъ Каяфомъ. (Мат. 26. 57 — 75.)

23. Пилатъ предае Исуса Иудеима да га распну. (Иоан. 19—1—8)

24. Исусъ носи креть на Голготу. (Лук. 23. 33 — 48.)

25. Исусъ на кресту.

26. Полаганъ у гробъ.

27. Воскресение Христово.

28. Вознесение Христово.

29. Каменованъ прводиякона Стефана.

30. Обраћенъ апостола Павла.

Чему валя школа да научи дете.

Кадъ дете првый путъ у школу дође, види се, да осимъ нешто мало недоступавногъ и тако рећи не-свестногъ разговора, ништа друго незна. Запиташь ли га ма о каквој домаћој ствари, коју сваки данъ виђа, опетъ не уме одговора дати. Школа дакле мора неразумно почетнице то најпрво говорити научити, и извештити га, да предложена питања не съ „естъ“ или „ние“ или съ „да“ или главомъ потврђуе и одриче, него да ихъ чистымъ у ставъ сложенымъ речма одговара. Садъ топрвъ кадро е дете оно учити, чега е ради доведено; а то е:

1. Да люби родителъ свое, кои га родише, кои га ране и од-а зла бране, кои данъ и ноћ надъ нѣмъ лебде, старајући се о нѣму и срећи нѣговој, кои и при самомъ самртномъ часу-при страшној о-ной борби душе и тела, сузама очи свое орошаваю жалећи што га самца иза себе у широку оставляю свету. Заиста неизмерна е любавъ родительска према

WWW.UNILIB.RS

породу своје и ничимъ се другимъ наплатити не може, доли опетъ съ любовлю-чудномъ везицомъ што срдца людска веже любовлю-злаћаномъ жицомъ, што волю къ вољи привлачи. Любовъ ту има одкуда дете црпити. Ено му дивныхъ библичныхъ повѣсти, изъ коихъ видити и уверити се може, да благословъ отчинъ утврђуе деци домове, а клетва материна изкоренюе ихъ до основа. Ено му силно приповедчица за то згодно свроевыхъ, де видити може, како пролави онай ко свогъ отца любви и поштуе, како ли онай кои майку свою срамоти и вређа. Ено му напоследку мудрыхъ и светыхъ мужева изречения, еоя му любовъ ту доволно неговати могу; само иште се одъ учителя одважне волъ, и да не мисли, да су то ситнице ништаве за децу.

2. Да люби Бога, невидимогъ отца свога, отца родителя нѣговыхъ, кои му очи даде, да може сматрати толике саяне светове и толика тайне пуна чуда у природи; кои му уши даде, да може слушати мудре зборе, любко птичье пеянѣ и умилный жуборъ лаћаныхъ потока, кои му говоръ даде, да може излмати осећаня душе свое, и хтенѣ и нехтенѣ волъ свое; кои му разумъ даде, да може повяти сво светско бие свое, да може царовати надъ свыма поднебеснымъ стварма: кои му умъ даде, да може схватити божанствену науку единца нѣговогъ, да при бури и непогоди осети свемогуѣство нѣгово, а при тишини благость му неизречену.

Любовъ къ Богу оснива се на любви къ родителыма, еръ ко любви отца свогъ видимогъ, тай може любити и оногъ невидимогъ. Изъ любви те свako добро извире; она ће унугити дете, како ће поштовати родителъ и бояти се Бога; она ће му показати, како ће имъ найболъ угодити моћи: она ће га научити, како валя ближнѣга любити, како старешине

предусретати, како ли съ млађима поступати; она му неће допустити, да прекорачи законе божие ни налоге родителске; она ће га, крозъ беде и неволъ, крозъ страсти и опачине светске сређно спровести и къ цъли одвести. Жития поединыхъ светыхъ и богоугодныхъ мужава есу пространо полъ, на комъ дете врле образце чисте любви наћи и млађано свое срце нѣма питати може. Тако исто и св: изречения старогъ и новогъ завета есу добра средства, коима школа дете къ любви Богу приводити може.

3. Да люби веру свою, која га е гола нага у очистително крило свое примила и съ Богомъ измирила, која ће му путевођа овогъ живота бити, која ће га обдржавати у умереномъ християнскомъ животу, која ће га приближе съ Богомъ и свойствима божиима упознати, која ће му омилити путове добродѣтели а огадити путе грешничке. Но познато е, да по природи своіой човекъ оно што сасвимъ непознае, не може свестно любити, дакле ни веру. Зато мора се школа постарати, да детету све што къ вери припада, разложи, разясни, да зна, да ни еданъ обредъ, ни еданъ сасудъ црквены, не постои голе нараде ради, него ради душевногъ сазидания послѣдователя Спасителъвыхъ: еръ сваки е тай обредъ пунъ душеполезныхъ значая. Жития светителя и угодника божиихъ и чудеса она, која они веромъ чинише есу и овде такође сгодна средства, коима се любовь къ вери своіой у детету утврђуе, а и ова песмица неће быти одъ штете:

1.

Православну веру свою

Свагда бодро чувай сыне

Недай, недай, да е душманъ

Кивномъ своіомъ рукомъ дирне.

2.

У нъой сыне, отци твои
 Среѣне веке вековаше,
 Съ нъомъ у беди и невольи
 Съ нъомъ у туги кликоваше.

3.

И кадъ оно грозни вуци
 Попалише доме наше,
 Кадъ за свету свою веру
 Силна наша браћа наше,

4.

Тада-нъоме обилато
 Србска срдца изпунѣна
 Не клонуше, веѣъ трпеше
 И чекаше данка жельна.

5.

Православку свою веру
 У којой си крштень сыне,
 Недай, недай, да в душманъ
 Злобномъ своіомъ рукомъ дирне.
 (Продужиѣ се)

Плаво небо и облаци.

Едно дете загледа се у облаке, пакъ онда узда-
 не и свом отцу рекне: Кад само неби облаци то лепо пла-
 во небо замуѣивали! а отацъ му одговори: есте ве-
 дро небо лепо, а ние ни одъ нѣга увекъ асне; башъ
 ти облаци, што плаво небо кадкадъ скриваю, изливаю
 кадкадъ найвеѣе благослове на насъ.

Б р б л я н ъ .

Мудрогъ Демокрита упита после дужегъ говора еданъ брбльовъ: гди би те могао и сутра наћи, да мало съ тобомъ продиванимъ; а Демокритъ му рече: онде где я неби желио тебе наћи.

Х в а л я ш а .

Неко дође у Шпарту, и стане се едномъ Шпартанцу хвалити, како дуго на едной ноzi стаяти може, и рекне: я ћу се обкладити о што оћешъ, да ти ниси у сганю толико издржати. „Да богме да нисамъ — одговори Шпартанаць — аль то свака гуска може.

В о с п и т а н ъ д е ц е .

Мудромъ Аристипу дође еданъ богатъ човекъ, и замоли, да му сина на науку прими, пакъ упита, шта ће зато платити имати; а кадъ Аристипъ рече, поплаши се ова тврдица и викну: за те ћу новце я себи роба купити, кои ми е башъ нужданъ. Купи — рече му Аристипъ, па ћешъ ихъ два имати.

Шта има учитель чинити да свое материялно станъ побольша.

Учительско е звание едно одъ први звания, материялно му е нѣгово станъ едно одъ последњи. Одъ учителя се много иште, но одвећъ му се мало дае. — Онъ дѣла безъ престанка одъ ютра до мрака, и текъ да заслуженомъ корицомъ хлеба само себе и свою убогу породицу заранити може. Сви други званичници,

сви торговци, све занатлие и художници, а найпосле и сами простаца, приликомъ материялно се подижу и падаю, еданъ само народный учитель остае у томъ найпостоянии. Онъ нити шта изгубити, а юштъ маѣ шта добити може. — Онъ материялно одъ свию на найнижемъ степену стои. — Сваки човекъ быо онъ ма каква му драго станя и звания, гледи начине и труди се свое материялно станѣ поболшати. Средства су овогъ поболшаня различиа. Едни подижу се и напредую землѣдѣлиемъ, други трговиномъ, едни опетъ занатомъ и рукодѣлиемъ, а многи и добромъ годишнякомъ званичномъ наплатомъ. Учитель одъ овы средства нема ни едног, нити их имати може, почемъ е у дужности звания свогъ у толико ограниченъ, да се осимъ школе далъ никудъ маѣ не може. Латилъ се економие, напустио е и пренебрегао воспитание и изображение поворене му дече. Ель радъ трговиномъ подпомоѣи свое материялно станѣ, и за ово се иште времена, и средство новчано? Ако е пакъ радъ да отъ годишнѣ свое заслуге за будуѣу свою старость неку частицу на страну метне и уштеди, сви су му напори суетни, ербо нѣму се едномъ заслужена плата нѣгова па лотове и драмове мери, пакъ юштъ иль му се изда или не изда, а више пута и пропадне. И онъ мора све то равнодушно да гледа и сноси, ербо грамзити за богатствомъ и сувишкомъ, учителю непристои почемъ навлачи на себе „грѣхъ смршный“, и тако до вѣкъ мора да остае убогъ и сиромахъ.

Поболшаню материялногъ свогъ станя, учитель другогъ средства имати не може, осимъ два слѣдуюѣа; прво: да се гледа и утврди, да у едномъ месту учителѣмъ остане, доклегодъ е живъ, а не да се изъ едногъ места гони, и у друго пргони; ербо честомъ сеобомъ изъ едногъ места у друго, распе и оно што има. Наша пословица каже: *двапушъ се селиши, и е-*

данушъ горети, све едно е.“ И наши свештеници ни су наплаћени Богъ зна како и колико, ал' опетъ су материјално свое станъ кадри побольшати, а само зато што су непокретни. Ц. к. чиновници войничкогъ реда добро су плаћени, па опетъ материјалко свое станъ побольшати и утврдити не могу, почемъ се изъ едногъ места у друго, изъ едногъ края царства у други край често премештаю, алъ зато су они пензиомъ осигурани. Тако дакле ово е друго средство, съ коимъ бы требало и учителъ што пре осигурати, ербо осимъ ова два средства къ побольшаню материјалногъ станя народный учитель другогъ имати не може. Ся овимъ бы у нечемъ осигуранъ и утѣшенъ быо, а иначе мимоѣи га неће она наша пословица „*младъ војакъ, старъ просиякъ.*“

Младенъ Бошняковић

Учитель.

Учительска места.

У Сент-Бурџу кодъ В. Бечкерека упразниѣно е учительско место. Плата е годишня у готовомъ новцу 130 фор. а. вр. 24. кибле чиста жита, 24. кибле кукуруза, 2. хвата тврди дрва, сламе колико треба 2 и по ланца ораће землѣ, и слободно обиталиште и башта. Просители имаю се до 17 септ. т. г. на представника общества Емануила Бокшана обратити.

У Костайници (у Хрватској) упразниѣно е учительско место, годишня му е плата 200. фор. а. вр. 8. хвати дрва, башта и слободанъ квартирь. Просители до конца августа т. г. имаю се на костайничко общество обратити.

У Мартоношу (срезу потлскомъ) упразниѣно е учительско место 1. разреда. Плата е годишня 210, фор. а. вр. 42. фор. а. вр. у име квартира. 16. ланаца по 2200. квадр. хвати ораће землѣ, 2. хвата тврди или 4. хвата меканы дрва и 300. снопова треке. Просители се имаю до 14. септ. т. г. на общтинско поглаварство обратити.

У Новомъ Саду упразниѣно е учительско место у филиалној нормальной школи при цркви свето-Јовановској. Годишня е плата 315. фор. а. вр. 6. ф. паушала. 3. хвата дрва, и слободанъ квартирь. Просители до 13. септ. т. г. на плем. магистратъ Н. Садскій обратити се имаю.